

Всеукраїнська громадсько-політична і літературна газета

КРИМСЬКА СВІТЛІДА

Видається у Сімферополі

№18 (121) Субота, 6 травня 1995 р.

Ціна 2000 крб.

ЗВЕРНЕННЯ УРЯДУ АВТОНОМОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ

Уряд Автономної Республіки Крим надіслав звернення на адресу Голови Верховної Ради України О. Мороза, виконуючого обов'язки Прем'єр-міністра України Є. Марчука, Голови Державної Думи Російської Федерації І. Рибінка і Голови уряду Російської Федерації В. Чорномирдіна. У цьому Зверненні говориться: «Уряд Автономної Республіки Крим, оцінюючи ситуацію, що склалася, зазначає, що протистояння всередині Верховної Ради, небажання окремих кримських депутатів працювати відповідно до законів України не є відображенням настроїв і сподівань більшості кримчан».

Республіка живе у нормальному ритмі, без ускладнень для народного господарства і населення пройшов найважчий зимовий період, закладено основи майбутнього броажо, працюють підприємства, готові і приймають відповідаючих кримських здравниць.

Уряд вживає всіх необхідних заходів щодо організації безпеки роботи всіх видів транспорту, продовольчого постачання населення і гостей Криму. Забезпечено гарантоване водопостачання міст і курортів Піденного берега півострова. Зберігається благополучна санітарно-епідеміологічна обстановка.

Ми запрошуємо жителів України, Росії, інших країн близького і далекого зарубіжжя, як і в минулі роки, провести свої відпустки на гостинній кримській землі. Тут вам завжди широ розділ!

ДОПОМОГА КРИМУ

З метою поліпшення санітарно-епідеміологічної ситуації в Автономній Республіці Крим Кабінет міністрів України прийняв рішення виділити Уряду Криму додатково 21 мільйон карбованців.

Слід нагадати, що цю проблему торік також приділялася значна увага. Для її фінансування уряд України лише у вересні 1994 року направив в Крим 35 мільйонів карбованців.

ДЛЯ ПОЛІПШЕННЯ ГАЗОПОСТАЧАННЯ

Одним із заходів уряду України щодо попілшенні забезпечення «голубим паливом» промислових підприємств і населення Сімферополя та Севастополя є спорудження магістрального газопроводу Глобівка—Сімферополь—Севастополь загальною довжиною 175 кілометрів. Його перша черга протяжністю 53 кілометри має бути введена в дію в початку року. Всього на розвиток газової та нафтової промисловості Криму в 1995 році урядом України виділено понад 1,4 трильона карбованців.

Прес-служба Кабінету міністрів України

В ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТУРІ УКРАЇНИ

Постановою Верховної Ради Автономної Республіки Крим від 25 квітня 1995 року «Про проведення загальнокримського референдуму» на 25 червня нинішнього року призначено проведення загальнокримського референдуму з питань затвердження Конституції Автономної Республіки Крим, відміненої Верховною Радою України, а також ставлення жителів автономії до Закону України «Про Автономну Республіку Крим».

Генеральна прокуратура України опротестувала залишений правовий акт, осікли він суперечить законам України і підлягає відміні.

Законом України «Про відміну Конституції і деяких законів Автономної Республіки Крим» від 17 березня 1995 року відмінено Кон-

Прес-служба Генеральної прокуратури України — Українформ.

БОЙОВІ СТРІЛЬБИ

з артилерійських установок, гранатометів пройшли за планом бойової підготовки з борту корабля спеціального призначення «Славутич». Ними керував заступник командуючого ВМС України з бойової підготовки капітан 1 рангу Ю. Шаліт. Офіцери управління, очілюючи начальником похідного штабу — командиром бригади надводних кораблів капітаном 1 рангу М. Жибревим, відправили заходи другого курсового завдання у повному обсязі із оцінкою «добре».

СПІЛЬНІ НАВЧАННЯ

вертолітчиків Очаківського авіаполку і екіпажу СКР «Гетьман Сагайдачний» пройшли на переході стороночика морем в док Миколаєва. Відправилися напередодні перше і друге курсові завдання, моряки під командуванням капітана III рангу Сергія Настанка і пілоти, керовані підполковником Володимиром Метропольським, незважаючи на складні метеоумови, виконали поставлене завдання — посадку вертолітів на палубу корабля.

ГОСТИ МОРЯКІВ — ТЕРНОПІЛЬЧАНИ

Напередодні травневих свят українських моряків відвідали представники міста Бучач Тернопільської області. Як повідомив керівник делегації Степан Фарбота, за ініціативою тернопільських відділів товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка і Народного Руху України жителі району, різнопрофесійні підприємства і ради осіли зібрали для ВМС України продукти, які делегація доставила в Севастополь. Вони будуть розподілені серед військових частин і екіпажів кораблів українського флоту.

Прес-центр ВМС України

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

З ПОГЛЯДУ ВЕТЕРАНА

СКАЖУ, ХТО ВІН ТАКИЙ

Кіоскерка от-от мала принести свіжі газети. Черга довго ждала і стала гніватися, а наїговінше — ветеран з нагородною планкою ювілейних медалей.

— Ні, таки Сталіна треба! Вряд би порадок — дратується, вігледівши мою планку не лише ювілейних нагород, звернувся: — Недаремне ми з тобою в боях кричали «За Родину, за Сталіна!»

— Ніколи цього негував, — здвигнув я племчина.

— Ти що, не був у боях? — витріщився він.

— Чому ні. Шістнадцятирічним старшим піхотинцем — солдатом, пішки в піхоті пройшов з боями пів України, всю Польщу, Німеччину трохи далі Котбуса, потім Чехословаччину до Праги. Але пам'ятюєсь всього-навсіх лише один випадок,

Погорташи зараз 10-тим «Історією вітчизняної війни 1939—1945», я визначив навіть точну дату того випадку — 20 квітня 1945 року, коло міста Котбуса, за 70—80 кілометрів від Берліна, за добу до початку штурму столиці Німеччини.

Це був перший і останній бій нового командира нашої роти, старшого лейтенанта, що прибув з Далекого Сходу, звідки в кінці війни для набуття Фронтового досвіду перед японською кампанією спали офіцерів.

Нам треба було кидком подолати річку Шпрее і штурмувати місто. Рота через негустий дощ та нещироку смугу прибережного вербозулу непомічено проповзла до вузенької протоки, перекинула через неї даї колоди і по них розловзла під захистом берега. Далі перед нами був рівний луг, невпинно простирався штурмованим ворогом. Виникала потреба блискавично атакувати читати.

— Ти що читаєш? — напустився. — Із тим надруковано, в іншій книжці читали?

— Читав. А що?

— Чому ж тоді ходите в медалях, а не з пільгами для вязнів Гулагу?..

Найголовнішою складовою кожної німецької листівки був «паспорт», тобто перепустка в полон. Не пам'ятаю, щоб хто з моїх однopolчан брав у руки ті листівки хоча би на курило. Адже в кожному взводі були інформатори «Смершу», часто і не ховаючи цього.

Саме вони збиралі ті листівки і відносили сміршившими, пряті в самі боялися читати. Наїх пильні очі мені довелося потрапити дівчі, але не за німецькі листівки.

Важкий випадок стався в Німеччині при дуже важкому здобутті містечка Гальбене. Тоді на очі мені потрапили... три українські читанки для початкової школи! Знівувати можем не було мене, я не мог не взяти їх у руки. Та астри розриватися лише титульні сторінки і знову почнуть.

— Ти що читаєш?

— Та от віршики...

Книжку випустили, а через кілька хвилин роту вивели за село. Всім у наїші роті було відомо, що відрашую, тому, може, той випадок не мав для мене наслідків.

Інший випадок стався в Німеччині при дуже важкому здобутті містечка Гальбене. Тоді на очі мені потрапили... три українські читанки для початкової школи! Знівувати можем не було мене, я не мог не взяти їх у руки. Та астри розриватися лише титульні сторінки і знову почнуть.

— Ти що читаєш?

— Забрав ті читанки інформатор «Смершу», і в клекотнів бояві ті пори ця пригода теж мінімально вплинула на мене.

Ось що біля газетного кiosку зринуло від мене: відчуття смішливими, що всі погляди солдатів зіспливали на мене, склонивши голови.

— Відчуття смішливими, що всі погляди солдатів зіспливали на мене, склонивши голови.

— Відчуття смішливими, що всі погляди солдатів зіспливали на мене, склонивши голови.

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

Аж ніяк не заперечу, що він учасник війни і медалі ті держави заслужено!

Обознівши зіспливі місця, я заспокоївся.

— Ось що відчуття занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

— ніби трохи занепокоївся доніншнім станіцею.

Почав я оповідати про свій досвід, а коли закінчив — не було серед слухачів ювільному дні народження Мюнгаузена. Коли він чинився, ніхто не помітив...

— І чутів, і кричав. А що?

ШЛЯХ ДО ПОДВИГУ

Не встигли ми, юнаки початку сорокових років, зіп'ягтися на ноги, як завалилося страшне піхотіття — війна. Багато з нас стали солдатами. Про одного з них, свого земляка Івана Яцуненка, який визволив Севастополь, я й хочу розповісти.

Іван Карлович Яцуненко народився 1923 року в селі Межирічі Дніпропетровської області. В 1933 році, аби не померти від голоду, що на той час охопив всю Україну, сім'я Яцуненків переїхала до Криму. З десети років хлопцем довелось заробляти на хліб, працюючи погончими коней.

На початку війни (а слухи Яцуненка на Чорноморському флоті) він був поранений. Після одужання потрапив до прикордонних берегової військ, а згодом став солдатом 105-го стрілецького полку 77-ї стрілецької дивізії. Це з'єднання входило до 63-го військового корпусу, яким командував наш земляк із Олександровським генералом П. К. Кошовим.

Під час однієї зустрічі з нами, колишніми бійцями своєї дивізії, маршал Кошовий, глядачи на фронтову потраплюючу до прикордонних берегової військ, а згодом став солдатом 105-го стрілецького полку 77-ї стрілецької дивізії. Це з'єднання входило до 63-го військового корпусу, яким командував наш земляк із Олександровським генералом П. К. Кошовим.

Іван Яцуненко, виявляється, живий, — сказав тоді він. — Ми ж свого часу подали на нього рецію про присвоєння йому звання Героя посмертно. Хоч мені тоді й підказували ініціату, що він живий, я навіть н'х хотів спочатку підписувати нагородне подання в такій рецензії.

Під час штурму Сапун-гори, згадував маршал, було немовлянко важко. Німці намагалися утримати Сапун-гору, які мало стратегічне значення, бо відкривала нам шлях на Севастополь. У розпал бою, на жаль, піхотники використали всі резерви бомб, а з підвищеним боєзапасом стала затримка. Тому вирішили, що потрібно штурмутити ворожі позиції без повної бомбової «вчинки». Розрахунок був простий: ворог при появі наших літаків гарячкою ховатиметься в окопах та бліндажах, тобто велику роль має відиграти психологічний фактор. В такій ситуації кращого не можна було й придумати.

Після вогневої підготовки бійці кинулися в атаку на останній штурм Сапун-гори. У ньому брали участь спеціально підготовлені штурмові загони 63-го та 11-го корпусів. Ворог застав

великі втрати, але значими були й наші. За вивільненій героїзм багато солдатів та офіцерів було нагороджено орденами і медалями.

Відзначився у штурмі Іван Яцуненко. Тодішній начальник штабу 4-го Українського фронту генерал-лейтенант (згодом маршал) С. С. Бірюзов у книзі «Суори років» згадуватиме: «Рядовий 105-го стрілецького полку 77-ї стрілецької дивізії Іван Яцуненко майже біля самої вершини Сапун-гори приняв прapor з рук пораненого підпоручика роти Е. Семеновича. В цей час Іван почав також знаючи і рідин голос: «Правильно, синку! Неси дапі!». Оглянувшись, помітив рідного батька. Та саме в цю мить вибухнула ворожка міна, батько упав замертво...».

Но щастя, і тут вікрапаса прикара неточності: як свідчить сам Іван Яцуненко, всі п'ятеро (три сини, дочка, батько) повернулися додому з фронтів війни з нагородами.

Подвій Івана Карловича Яцуненка згодом був відтворений у драмі «Штурм Сапун-гори» 7 травня 1944 року. Крім того, на мармури пам'ятної стели на Сапун-горі викарбувано його прізвище серед славних імен 230 Героїв Радянського Союзу, які визволили Крим від фашистської наавали. На жаль, знов-таки післі привезення в дужках зазначено: «посмертно».

Скоромні нащадок запорозьких козаків, він простя твори свій подій і не шукав себе у списках нагороджених. Тільки в 1954 році, через десять років після штурму Сапун-гори, в Севастопольському будинку офіцерів в уроčистій обстановці Івану Яцуненку було вручене зору Героя Радянського Союзу.

Після Севастополя Іван Яцуненко, проїхов фронтовими дорогами Румунії, Угорщини, Австрії, Чехословаччини, Був тричі поранений і тричі контужений. Демобілізувався 1946 року, працював водієм до 1963 року і тоді ж перевівся до Севастополя. На жаль, герой штурму Сапун-гори не дожив до 50-п'ятого відповідно року Перемоги.

Глибоко зануривши пам'ять про свого земляка в селі Межирічі на Дніпропетровщині, Його іменем названо військову вулицю, в сільському музеї є експозиція, де зібрано цікаві матеріали про Івана Карловича.

Кароліна ГУЛАК, ветеран війни.

НА ПУЛКОВСЬКИХ ВІСОТАХ

Вогненний, грізний 1941 рік. На всіх фронтах точаться запеклі бої. Фашисти вже оволоділи Петербургом, рвуться до Пулковських висот, щоб, установивши на них гармати, вести прицільний вогонь по Ленінграду. На захист міста спускаються моряки з бронюючою крабільною батальйоном флоту, їхні плави поповнюються комсомольцями із сухопутних частин.

Зайнів оборону і нашаціврізом скормований з комсомольцями різних частин батальйон так званої морської піхоти. Прибули чомусь пе-реодягти в морську стару і смірну форму. Командири показуються рідко. Ось пишенні проходжені траншею капітан-лейтенант. Кажуть, що це, мабуть, наш батальйонний. За ним їдуть капітан третього рангу і пілотовик сухопутних військ. На солдатів вони не звертають уваги, навіть не питанься, чи ті під. Обличчя у командирів закопотані. Очевидно, обстановка дуже складна. Зрештою, оглянувшись траншею та довкоплюючи місцевість, командири повертаються. У їхніх почервоних від безсонія очах бійці читають не наказ, а папку прохання обов'язково вистояти.

Наступного ранку німці почали артилерійський обстріл нашої позиції. З присвістом завищують кулю; рвуться міни. Довкола пороховий сморід. У траншеях вже є поранені. Але батальйон ще не має медиків. Як і набів.

Чомусь у цій веремії Максиміковіт засічко спадає мелодія пісні, яку вони, курсанти, зовсім недавно співали під час навчальних походів. Сіягла дія Урана. Ты со мной шагала. Партизанською троупою. И врагов, бывало,

Падало немало
Там, где проходили мы с тобой,
з, бей, винтока,
Метко, поко,
Беспощадно по врагу.

Оглянувшись, їхній боєць, який використав резерви, сказав: «Нічого, він не збереться, якщо зробимо йому вогневу відповідь».

Максиміковіт підхоплюється. Все, я у калейдоскопі: брудно-зелені муніци, раптові спалахи воєнною... Лише коли передаряджав автоматні диски, немов усі збагнули: фашисти тікають. Хотів бігти далі, але поряд покликав квітійого: «Братки!»

Оглянувшись: лежить біля ручного кулемета чорнавий, вродливий юнак, притримує рукою нігти. Максиміковіт дісталася їїндівидуальний пакет, схилившись над пораненим, щоб зробити перев'язку, але чує: «Не треба. Це вже не допоможе. Я іван Синиця з Потівщини. Запам'ятай: Синиця з Потівщини».

Так і помер від ран на Пулковських висотах під Ленінградом піотавський юнак Іван Синиця.

Поставивши приціл на кулемет, Максиміковіт чинає короткими чергами строчити по ворогах. Він мстить за свого земляка.

Петро КИРИОК, ветеран Великої Вітчизняної війни.

РОЗВІДКА БОЕМ

Гвардій лейтенант Вагаршак Саркісян — син (так його міні звали) — з гарною вірменською настірлівістю викresловав схему телефона зв'язку дівиців.

Капітан Напілів, якого ми піважали як людину і любили як командира, пояснив:

— Можливо, съгодні під вечір, а можливо, завтра буде розвідка боєм. В атакі братимуть участь «штрафники». Вони викичуть на себе вогонь замаскованих німецьких вогневих засобів, а ми застемо їх і нанесемо на схему вогонь майбутнього наступу.

Що таке «розвідка боєм», ми знали, тому в більшості зависла тривожна тиша, яку порушив начальник штабу дивізіону капітан Степан Авілов:

— Не одна вдова залипеться пріками слізами...

А ми собі відразу увили, як ййтимуть, навіть бігтимуть назустріч вірні смрті з одією трохолінікою на двох непереодігнені у військову форму «штрафники», викичуючи на себе вогонь фашистів.

— Товариш капітане, — звернувся до Напілова його улюбленаць І. Ваганов. — Хба ж ми недостатньо вивчили передній край ворога! Чи варто посипати людей на неминучу загибел?

Напілів суворо подивився на свого протеже відповідно похмуро:

— Наша справа виконувати накази командування, в тому числі і оці.

Але коли ми, солдати, вийшли з білінажу, Авілов проки візував Напілів:

— Навіть наші солдати розуміють злочинство наміру командування. І чи винні в чому ті «штрафники», які під час бою попали в оточення, що тепер так безглаздо мусять за-гинуті?

Напілів лише безпогано розірвав руки.

На річці Молочні, на північ від Великого Токмака і Молочайська, де проходила німецька «лінія Вогдана» (так називається болотиста територія), а й фронтовики, які виннили якісно, іноді незнані, провінцію. Особливо багато в атаках гинуло людей, які не мали військової підготовки. А в цілому ця страждана війна змокнула «спокутами» свою вину і, не виключено, живими повернулася додому.

— Божі міць, що там робиться! — скрикнув розгубленим голосом білорус сержант Гулевич.

На секунду всі перестали спостерігати за ворожими позиціями, до болю періодично погляд відсторубу і побачили жахливу картиною: серед вогню і диму металися люди, падали, повалили поранені. Відсторубу було добре видно, як один солдат у сірій сорочці сидів на землі і загрібав власні кишки руками в

живіт, потім упав горілиць і судорожно засовав ногами.

— Будь вона прохията, ця війна, — сердито сказав сержант Гулевич (загинув в районі Межирічі під час штурму Севастополя).

— Мабуть, не тільки віні слід проклинати, а й тих, хо що школу людей, — зауважив Олександр Свиридов (помер п'ять років тому на Уралі).

А через два дні почався штурм «лінії Вогдана». Швидке знищення авіацією та артилерією розірвані нами німецькі вогневі точки сприяло тому, що піхотинці прорвали оборону ворога. Ми, артилеристи, мусили супроводжувати піхоту «вогнем і колесами», тому й бігли за нею з котушки телефонного дроту — налагоджували зв'язок. Поруч з мінами відчущавши, які віні збагнули: поруч з мінами поспішавши відійти від східної сорочки у смужці.

— Брат! — застогнав солдат. — Хоч розстріляйт, але я буду ховати брата, бо що ж скажу матері, дружині та його дітям!

Моя вівчка взяла його котушку і побіг вперед. Через півтори години Капложний наздогнав мене. Він тримав клаунти тканини, відравивши поліси сорочки у смужці.

— Ось що залишилося на пам'ять про брата, — сказав він і акт заплакав. — Хіба ж він вінен, що потрапила іхня дівчиня у оточення, якому пощастило втекти з концтабору. А в ньому ж троє діток...

Заспінний горем Капложний не помітив пітпоручника, котрий відсторубивши під підлітка, сказав: «Відмінно, які віні з'явилися зі звільненією від ворога!»

— Не треба переживати, — сказав той. — Поки ти вівчав, він брат сірій на північ, ховався у дружині під спідніцею. В «штрафниках» у нас не буває раптових людей, це або зрадники, або злочинці.

Чи міг солдат відомий та, що знали майже всі: серед «зрадників» та «злочинців» були і «оточені», та х, хто побував на окупованій території, а й фронтовики, які виннили якісно, іноді незнані, провінцію. Особливо багато в атаках гинуло людей, які не мали військової підготовки. А в цілому ця страждана війна змокнула «спокутами» свою вину і, не виключено, живими повернулася додому.

— Божі міць, що там робиться! — скрикнув розгубленим голосом білорус сержант Гулевич.

На секунду всі перестали спостерігати за ворожими позиціями, до болю періодично погляд відсторубу і побачили жахливу картиною: серед вогню і диму металися люди, падали, повалили поранені. Відсторубу було добре видно, як один солдат у сірій сорочці сидів у сорочці на землі і загрібав власні кишки руками в

КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ

Данило КОНОНЕНКО

БІЛЯ ОБЕЛІСКА

ПРОГРАММА ТЕЛЕВІДЕНИЯ

Понеділок, 8 травня

УТІ

- 9.00 УТІ. Ритміческа гімнастика.
9.30 К 50-річчю Победи.
9.40 Худ.фільм "Обратной дорогою".
10.45 К 50-річчю, по ком звонит колокол".
11.15 "Кошка", 19 серія.
11.40 Худ.фільм "Я вас буду ждати".
12.45 Телевізор.
13.05 Повт. Л. Забліста.
13.15 "Сестра міністерства". Телевізор.
13.45 "Борбъ за удивленія достоїна".
14.30 Концерт Александра Таранца.
14.50 "Телевізор" представляє.
15.00 Концерт юних талантів.
16.00 УТІ.
16.10 Документальний фільм "Г.К.Хуков".
16.40 Військовий квартет "Тетяни".
16.55 Торжественное заседание и праздничный концерт, посвященные 50-летию Победы.

20.30 УТІ.
20.40 "Класик-прем'єра".
21.40 Спокійної ночі, діти.
22.00 УТІ.
22.45 Худ.фільм "Красное вино победы".
0.10 Бокс. Національна і молодіжна збірна України.

1.10 УТІ.
1 КАНАЛ

6.00 Телевізтор.

9.00 Новости.

9.20 "Секрет моего лета". Телесеріал. 1 серія ("Канда").

9.45 Фітнес-аеробіка.

9.55 Взначення венків к Могилі Невідомого солдата.

10.30 "Чай", після дормінка фронтові.

10.40 Неподібні.

10.45 Здоров'я.

11.10 Утрення поча.

11.40 "Смак".

11.55 Неподібні.

12.00 Окритий пам'ятник маршалу Г.К.Жукову.

12.45 Фітнес нашої пам'яті. "По-всіх".

14.30 "Горянка" судова победите.

15.00 Новости.

15.20 Трамвай желаній.

16.05 Худ.фільм "Майкін звездай".

17.50 Святій пам'яті павших в борбі проти фашизму. Меморіальний комплекс.

18.00 Відомі часи вечера после воронії". Праздничная информаційная программа.

19.05 "Белорусский вокзал". Худ.фільм.

20.45 Спокійної ночі, діти.

21.00 Время.

21.40 Неподібні.

21.45 "Мы", Авторская программа М.Познер.

22.25 Бокс. Чемпіонат світу.

23.20 Новости.

23.30 Весільний концерт свободи, посвяченний 50-річчю Победи. Трансляція из Амстердама.

УТ-2, УТ-3, "РОССІЯ", КРЫМ-ТВ

8.00 Вести.

8.20 Звезды говорят.

8.30 Победители.

9.00 Репортажи с места.

9.15 Док. фильмы.

9.55 Взначення венків к Могилі Невідомого солдата.

10.30 "Свято нашого детства". Док. фильм.

11.25 Поздравление Дня Победы в Париже.

11.55 Окритий пам'ятник маршалу Г.К.Жукову.

12.45 Музикальна программа.

13.05 Нікто не забуде.

13.10 "Фрак народу".

14.00 Вести.

14.20 Де факто.

14.35 Белоруссия.

15.20 "Быть месяц май". А.Баталов.

15.35 Музикальна младенца.

16.05 "Весна". Худ.фільм.

17.50 Відеопознання. А.Твардовський.

18.00 Концерт.

18.15 Фітнес-аеробіка.

19.25 День Победы.

20.40 Футбол. Кубок України.

20.45 "День Победы".

21.25 "Крестьяне".

22.05 Гонки на колесах.

22.10 Мир в воніні. 9 сер.

22.20 Телегазета ТВ-7.

22.25 "Крутые выраны" (30 сер.).

23.05 ММЦ-центральний "Мон со- временник".

ЧЕРНОМОРСКАЯ

9.00 М/Ф. "Полет драконов".

10.40 Ринок недвижимості Крима.

10.55 Мир електронних развлече-

18.00 М/Ф.

18.30 Муз.микс.

18.45 Телегазета ТВ-7.

21.10 Мир в воніні. 10 сер.

21.20 "Старий город".

21.30 "Конькобежцы".

21.45 "Крысы пустыни".

Худ.фільм /США/. Відео.

14.25 "Алеска Кид", 10 серія —

"Большие гонки".

11.05 "Природа мира". "Потерян-

ный мир медуз".

12.00 Новости.

17.05 "Элан и ребята".

10.10 "Алеска Кид", 11 серія —

"Смертельный покер".

10.45 "Спортивные танцы".

11.05 "Природа мира-95 по спор-

тивным танцам".

10.30 "Украина сегодня".

11.20 Доброго вам здоровья.

11.50 "Конан", 20 серія.

12.15 "Участники украинцев во французском Движении Со-

противления".

12.45 Худ.фільм "Ні поюдай..." 1 серія.

14.00 "Ігра в театр".

14.30 "Живописная Украина".

15.00 "Спартак", 20 серія.

15.30 Спортивное обозрение.

19.45 Приватизация: опыт, про-

блами.

20.00 УТІ.

20.10 Ай Пі Київ.

20.15 Спокійна ніч, діти.

20.45 "Богема".

21.35 Телерадіореклама.

21.45 "Літературна ніч".

22.00 УТІ.

22.45 Телерадіореклама.

22.50 Арт-майдан.

23.30 "Худ.фільм "Летучая мышь", 2 серія.

1.00 УТІ.

1 КАНАЛ

6.00 Телевізтор.

8.50 Москва. Красная площадь.

Парад в честь 50-річчя Победи.

16.10 Концерт юних талантів.

16.45 Произведения К.Михайлова.

17.10 Дети воины.

17.30 "Помнить вечно".

17.55 Плюс К.Огневой.

18.00 Відео.

18.25 Встреча детей с ветеранами войны.

19.10 "Фильм военной песни".

20.00 УТІ.

20.10 Ай Пі Київ.

20.15 Из первых уст.

20.45 "Богема".

21.35 Телерадіореклама.

21.45 Спокійна ніч, діти.

22.00 УТІ.

22.45 Телерадіореклама.

22.50 Арт-майдан.

23.30 "Худ.фільм "Летучая мышь", 2 серія.

1.00 УТІ.

1 КАНАЛ

6.00 Телевізтор.

8.50 Москва. Красная площадь.

Парад в честь 50-річчя Победи.

16.10 Концерт юных талантів.

16.45 Произведения К.Михайлова.

17.10 Дети воины.

17.30 "Помнить вечно".

17.55 Плюс К.Огневой.

18.00 Відео.

18.25 Встреча детей с ветеранами войны.

19.10 "Фильм военной песни".

20.00 УТІ.

20.10 Ай Пі Київ.

20.15 Из первых уст.

20.45 "Богема".

21.35 Телерадіореклама.

21.45 Спокійна ніч, діти.

22.00 УТІ.

<div data-bbox="400 1898 500 1